

Internet Sosialurin – um allan knøttin

Í ár 2001 verður tað intervarpið...

Sum tøkjin mennist kunnu vit ímynda okkum gerandisdagin øðrvísi um trý ár. Niðanfyrir hugleiðir høvundurin um ein vanligan gerandisdag hjá einum føroyskum húski ár 2001

– Pápa dámar ikki, at eg hyggi so nógv eftir teknifilmi. Hann sigur, at tað er ov dyrt - og honum líkaði betur, at eg læs fleiri bókur. So kunnu vit ikki fara heim til tin seinnapartin? Ti tit sleppa?

Soleiðis gremur tíggu ára gamla Jóhanna seg fyrir vin-konuni.

Lítlasysti hennara, Anna fylti fimm ár í apríl 2001. Og hon hevur ikki (enn) funnið út av, hvussu hon skal klikkja seg gjøgnum gjaldingarskipanina á okkara interaktiva sjónvarpi, okkara Intervarpi. Tað er eisini gott, tí annars sat hon allan dagin og hugdi í kassan.

Fyri at vit skulu minnast loyniorðið, er tað einfalt. Tí veit Jóhanna loyniorðið - og tí mugu vit tosa við hana um hetta, fyri at hon ikki skal sita allan dagin framman fyrir kassanum.

Dagur og vika

Vit hava nú í eini tvey ár havt intervarp. Tað er eitt millumting millum eitt sjónvarp og eina teldu. Tólið kann nýtast sum bæði, men er í veruleikanum mest tað seinna - hóast tey fæstu hugsa um tað.

Tey halda, at talan bert er um eitt slag av sjónvarpi. Og júst tí er tað, at tað kallast Intervarp - hetta funnu nøkur lýsingafólk upp á fyrir yvurhøvdur at kunna selja tólið. Brúkararnir dugdu ikki rættuliga at síggja endamálið við tólinum, so vit vóru millum tey fyrstu 1.000 fólkini í Føroyum, sum keyptu intervarp.

Vit hava ongantið havt video, tí - tað er í grundini einki at goyma upp á frá sjónvarpinum. Og harafturat skulu børnini ikki sita og hygga eftir Disney alla tíðina. Men tá intervarpið kom fram, vóru vit við beinanvegin, har er gott innihald til vaksan um kvøldið.

Alnótablaðið

Sosialurin kann nú sum fyrsta føroyska blað samskipta við restina av verðini

Eg vil eitt nú fegin síggja deg og viku, hoyra útvarpið og lesa Sosialin. Men júst tá SvF sendir deg og viku leggi eg børnini at sova, tá tíðindini eru í útvarpinum eta vit. Tað er eisini so nógv annað, sum eg ikki síggi í sjónvarpinum, tí eg havi annað at gera.

Men her er tað, at eg rættuliga geri mær dælt av intervarpinum.

Tí nú síggi eg bæði Deg og Viku, Basalt, Krosskast o. a. Men mær nýtist ikki at bíða eftir hesum sendingum, ella at síggja teir partarnar av sendingunum, sum eg ikki tími at síggja. Eg seti meg við intervarpið. Eg síggi yvirskriftirnar í Degi og Viki, spoli forbi tey óinteressantu innsøgini, og síggi á tann hátt bara tað, sum eg tími at

síggja. Eg spoli eisini aftur, fyri at síggja umaftur tey áhugaverdu innsøgini.

Tí síggi eg alla Deg og Viku eftir 15-20 minuttum, og veit kortini um øll innsøgini.

Útvarpið hoyri eg eisini, tá eg havi hug, tí útvarpið hevur nú eftir hondini lagt allar sendingarnar út á netið - við ljóði. Hoyri eg onkran tosa um

onkra góða sending, eitt nú ein áhugaverdan fimmara, so blaði eg meg bara aftur til sendingina, og lurti eftir henni.

Men tey feskastu tíðindi er at lesa í Sosialinum, sum nú í fyra ár hevur dagført tíðindi fleiri ferðir um dagin.

– Ja, eg hugsi ofta við mær sjálvum. Vit høvdu jú ímynda okkum, at bløðini neyvan fóru at